



NS Zpravodajství

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1132

24.11.2024 (135)

A. V. Schaerffenberg

Neopěvování hrdinové bílé rasy

Část 5

Eoin O'Duffy

Boj bílého muže za přežití ve Třetí říši byl největším úspěchem 20. století. Méně se však připomíná stejný boj v Irsku. Irové, stejně jako všechny ostatní árijské národnosti, jsou pokrevními bratry a sestrami naší rasy. Židé mezi nimi a ostatními nežidy na světě nedělají žádný rozdíl a všechny tyto potenciální oběti považují jen za tolik "gójů", což je výraz nízkého opovržení pro nežidy znamenající "hloupý dobytek". Irové jako takoví nebyli vůči židovské proradnosti o nic méně imunní než Němci, kteří našli svého rasového spasitele v Adolfu Hitlerovi. Stejně tak nejlepší irské živly vzhlížely k jeho ideologii jako k meči, jímž by jejich země mohla být zachráněna před společnou



Eoin O'Duffy

hrozbou, která ohrožovala celé lidstvo.

Kořeny moderního gaelského rasového hnutí vyrostly ze zmatků a zklamání z Irského svobodného státu, jihoirské republiky, která vznikla ve 20. letech 20. století částečným vítězstvím nad cizími okupačními vojsky; sever stále zůstával (a zůstává) v britských rukou. Dublinský stát, který z toho vznikl, byl však prolezlý korupcí a kolektivní nezodpovědností, které jsou typické pro všechny demokracie. Oběť irských vlastenců byla promarněna mezi hašteřením a úplatkářstvím liberálů a konzervativců, kteří se beznadějně utápěli ve spárech celosvětové krize. Z tohoto demokratického čarodějnického guláše politických skandálů a hospodářské mizérie se nad Irskem poprvé vznesl odporný zápach marxismu. Dříve nacionalistická a hrdinná Irská republikánská armáda se nakazila tímto nelegitimním potomkem liberální demokracie, zatímco nehorázně bolševická Revoluční dělnická strana vyvěsila nad ulicemi smutného Dublinu své rudé hadry potřísněné srpem a kladivem.

Veteráni povstání za osvobození Irska v letech 1916 a 1920 byli zbiti komunistickými gangy nebo ukřičeni davy hysterických marxistů, kteří malé Irsko otevřeně považovali za pouhý odrazový můstek pro svou hnilobnou světovou revoluci. Stejný vzorec národního rozvratu, který se rozvinul ve všech ostatních evropských státech, se rozšířil i na britské ostrovy a páchala ho stejná lůza mezinárodních Židů. Veteráni se sdružili na sebeobranu ve Sdružení armádních kamarádů. Costello, moderní historik současného Irska, to popsal takto: *V této zemi vzniklo spontánní hnutí na ochranu práv a svobod lidu. Toto konkrétní hnutí, jakkoli bylo spontánní, nebylo nijak organizováno, řízeno ani podporováno žádnou politickou stranou nebo politiky. A.C.A. vzniklo spontánně proto, že vláda, jejíž povinností bylo chránit práva občanů, tuto svou povinnost zanedbávala, protože se domnívala, že je v jejím vlastním zájmu, aby přehlížela chuligánství, které se dělo ve všech částech země."*

Komunistická reakce byla prudká, ale liberální úřady, samy zmatené levicovým virem, nenabídly žádnou pomoc těm, kteří umožnili vznik jejich Svobodného irského státu. Zoufalí členové A.C.A. se tedy obrátili k čerstvě vítězným německým šturmovíkům jako k příkladu sebeobrany a 8. dubna 1933 se v Dublinu zrodilo hnutí Modrá košile. Irští vojáci, kteří si vzali za vzor hnědé košile Adolfa Hitlera, představovali mladší (duchem i tělem), nejradikálnější elementy v A.C.A. Nyní měli veteráni pěst, kterou mohli udeřit. Svoboda projevu pro antikomunisty byla okamžitě obnovena a místo vlastenců, kteří se stali obětí rudých hrdlořezů, se marxisté náhle ocitli na krvavém konci bití. Modrá barva byla vybrána jako sym-

bol sjednoceného Irska, které symbolizoval modrý oceán obklopující celou zemi.

Modré košile si vybírají svého vůdce

V červnu si modrá trička jednomyslně zvolila do svého čela Eoina O'Duffyho. Byl to poslední čestný muž ve vládě a jeho odvolání demokratickými politiky, kteří ho nenáviděli, protože ho nemohli uplatit, vyvolalo celonárodní skandál. Ve svých 41 letech byl statný plavovlasý O'Duffy náčelníkem národní policie a generálem civilní gardy. Slovy Maurice Manninga, moderního historika modrých košil, *O'Duffy byl silný a velmi nezávislý policejní komisař. Měl smysl pro publicitu a ve dvacátých letech se často objevoval na titulních stranách novin. Byl mimořádně známý po celé zemi. Byl předním členem Národní atletické a cyklistické asociace a řídil velmi úspěšný irský tým na olympijských hrách v roce 1932. Během války za nezávislost byl úspěšným plamenným velitelem a skončil jako zástupce náčelníka generálního štábu a blízký důvěrník generála Michaela Collinse (který vedl povstání). V roce 1922 byl jmenován policejním komisařem a po vzpouře v roce 1924 zastával po určitou dobu funkci náčelníka generálního štábu armády. Díky tomu byl velmi známý a zdálo se, že má značně nezávislé postavení.*

V době svého jmenování do funkce v modré košili byl O'Duffy nejznámější osobností Irska. "Měl pověst energického a schopného organizátora". O'Duffyho "blafující, přátelská osobnost z něj udělala v zemi osobnost konkurující de Valerovi". Dne 20. července 1933 byl O'Duffy na schůzi A.C.A., která se konala v dublinském hotelu Hibernian, jednomyslně zvolen do čela organizace.

O'Duffy okamžitě přeměnil modrá trička na pravou ruku své nově vytvořené Národní gardy. Jejím deklarovaným cílem bylo hájit "národní zájmy a sociální kulturu" a "smazat všechny třídní rozdíly". Podporovat sjednocení Irska. Postavit se proti komunismu a cizí kontrole a vlivu na národní záležitosti. Vést irskou mládež v hnutí konstruktivní národní akce a podporovat a udržovat sociální řád. Podporovat vytváření koordinovaných národních organizací zaměstnavatelů a zaměstnanců, které budou s pomocí soudních tribunálů účinně předcházet stávkám a výlukám a jednomyslně skládat průmyslové rozdíly." Členství již nebylo omezeno na veterány, ale bylo otevřeno "všem občanům irského původu nebo narození"; jak napsal Manning, "jedinými vyloučenými osobami pod touto hlavičkou by byli Židé". O'Duffy prohlásil, že "Hitler byl největší muž, jakého kdy Německo mělo", a slíbil, že irské modré košile, stejně jako vůdcovy hnědé košile, "udeří duchem naší rasy" na společného židovského nepřítele.

O'Duffyho kombinace dynamického vedení a ideologie modrých triček vedla k celonárodnímu ohlasu. Jak píše Manning. *Dopad tohoto nového hnutí byl okamžitý a dramatický. Během několika měsíců mělo členy a pobočky ve všech částech státu. Nic podobného předtím nebylo k vidění.*"Pouhé tři dny po O'Duffyho jmenování stoupl počet členů Modrého trička o 5 000 nových přívrženců. Přesto se Národní garda v publikovaném článku popisujícím její cíle vymykala z řady a odrazovala klubbisty nebo kohokoli, kdo to s hnutím nemyslel smrtelně vážně: *Národní garda nespolehá na přesvědčování, ale na boj. Je organizována pro boj a chce mít členy, kteří se nebudou vyhýbat boji, pokud pohled na připravenost Jiljí odradí od útoku.*" Takové apely na nejlepší a nejtvrďší elementy v irském národě však nezůstaly nevyslyšeny. *Bok po boku s tímto typem článků,*"píše Manning, *řostlo a šířilo se nošení modrých košil a brzy se staly běžným zjevem ve všech částech země.*"

Podporovali ho především farmáři, tovární dělníci, studenti a samozřejmě veteráni, kteří tvořili lidskou základnu irského národa. Stranou Národní gardy nezůstali ani velcí myslitelé země. K prvním stoupencům patřili James Hogan, profesor historie na University College v Corku, a profesor Michael Tierney, rektor dublinské University College. *Yeats (William Butler Yeats, velký a slavný básník) - v jádru člověk pravice - si ho (O'Duffyho) natolik oblíbil, že pro Modré košile složil pochodovou píseň.*" Znechucení endemickou zkažeností demokracie a rozzlobení hrozbou marxismu vstupovali do Národní gardy v takovém počtu, že koncem roku 1933 bylo modrých triček 30 000. Do konce následujícího roku měl O'Duffy více než 120 000 stoupenců. To v zemi velikosti Irska představovalo skutečné masové hnutí.

Pochod na Dublin

Největší demonstrace síly se uskutečnila 13. srpna 1934. V té době se již mnoho tisíc lidí účastnilo shromáždění Národní gardy po celém Irsku. Na Pochod na Dublin se však sjelo ne méně než 20 000 modrých triček z celé země. Jejich cílem však nebylo postavit se úřadům, ale uspořádat obřad za padlé veterány války za nezávislost. Pochod teprve vykročil, když už byl dlouhý více než půl míle. *Vláda, která si byla nejistě vědoma toho, jak se z Mussoliniho stal Il Duce, tušila, že O'Duffy by mohl mít chuť se zdržet, až dojde až k vládním budovám. Proto oživila zákon o veřejné bezpečnosti z roku 1931. Byla zřízena divize S (policie vyzbrojená samopaly a ručními granáty), obnoven vojenský tribunál a zakázán průvod.*"

O'Duffyho mírové úmysly byly zřejmé, ale jeho demonstrace byla pro liberálně-konzervativní politiky jedinou záminkou, aby hnutí zakázali. Jednoduše změnil jeho název na Mladé Irsko, které bylo téměř okamžitě zakázáno, ale stejně rychle se znovu objevilo jako Liga mládeže. Nakonec se po další snaze establishmentu hnutí soudně zlikvidovat objevilo jako strana Sjedenocené Irsko, Fine Gael. Název byl zvolen podle termínu, který se objevil na irském rasovém sjezdu v Paříži v roce 1923. Během těchto změn názvu byla zachována veškerá organizace Modré košile, protože demokratická vláda manévrovala s cílem kriminalizovat O'Duffyho stoupence. De Valera oznámil irskému senátu Dail: *Nedovolíme lidem, aby se promenádovali v uniformách. To je definitivní. Když to dospěje do této fáze, domníváme se, že to dospělo do nebezpečné fáze a je povinností vlády zasáhnout. Vláda použije všechny síly, které má k dispozici, aby tomu zabránila. "*

O'Duffyho prohlášení bylo ostrou odpovědí: *Jsme právnická osoba. Šaty, které nosíme, jsou legální. Je téměř neuvěřitelné, že by vláda mohla být tak zaslepena nenávistí ke svým politickým odpůrcům, aby zakázala orgán, jehož každá činnost je otevřena co nejúplnějšímu vyšetřování a jehož každý cíl je čestný a dobrý, zatímco dovoluje, aby v Dublinu zůstala otevřena dvě komunistická ústředí a aby se po celé zemi provozovaly nejrůznější komunistické aktivity. Na modrých košilích není nic nezákonného a žádný zákaz ani nařízení nemůže znemožnit jejich nošení!"*

Navzdory pokryteckým pokusům vlády Fine Gael zakázat se téměř přes noc stala druhou největší politickou organizací v Irsku. Zjevná a hysterická snaha Systému vyčlenit ke kriminalizaci jediné hnutí, které dávalo Irsku naději, způsobila záporný posun v lidovém citění. Dokonce i ti jinak čestní lidé, kteří s ideály modré košile zcela nesouhlasili, byli zděšeni de Valerovou samozřejmou tyranii. Manning píše: *Skutečně, za vznik této strany - a rozhodně za způsob, jakým vznikla - vděčíme rozhodnutí vlády zakázat Národní gardu. Začalo se zdát, že se vláda svým rozhodnutím zakázat Modré košile vážně přepočítala, neboť místo aby O'Duffyho oslabila, objevil se nyní v čele sjedenocené opoziční strany, a místo aby jeho hnutí rozdrtila, získalo nyní novou a posílenou pozici jako součást mnohem větší organizace."*

Zatímco kandidáti Fine Gael byli legálně zvoleni do parlamentu, liberálně-konzervativní politici odložili své "zásadní rozdíly" s komunistickými zločinci, aby se společně postavili proti modrým košilím. Policie bez provokace provedla razii a uzavřela budovu ústředí strany Sjedenocené Irsko v Dublinu, právě když byl člen Fine Gael unesen ze svého domu a ubit k smrti rudými příslušníky I.R.A.. Hugh O'Reilly, první mučedník modré košile, zemřel příznačně v den 18. výročí

Mussoliniho pochodu na Řím, 29. října. Následujícího léta zahájila S-police palbu na neozbrojené Modré košile a zabila osmnáctiletého soudruha. Manning píše: *Postup speciální policie, která střelila do davu, později přísně odsoudil pan soudce Hanna z Nejvyššího soudu, který je označil za 'exkrement na tomto úctyhodném tělese' (Občanská garda). Střelba v Corku vzbudila obrovské rozhořčení modrých košil v celé zemi. Mládí mrtvého muže, dramatickost celého incidentu a přehnaný a svévolný způsob, jakým policie reagovala, to vše dohromady vyvolalo hněv modrých košil na novou úroveň. Město a O'Duffyho řeč u hrobu měly všechny prvky emocionálního volání modrých triček, aby zintenzivnili svůj odpor."*

Během mimořádně násilné bitky, která vypukla na shromáždění U.I.P. v Tralee, vybuchovaly bomby, auta hořela a sám O'Duffy byl ošklivě zraněn rudým kladivem. Modrá trička však dala mnohem víc, než dostala, protože začala marxisty v I.R.A. i mimo ni bít směrem k zaslouženému zániku. Náznak rostoucí popularity Fine Gael mezi irskými masami se objevil během celostátních voleb, kdy hned v prvních senátních volbách získala druhé místo. Po celý rok 1935, navzdory všemu, co na ně mohl systém a komunisté hodit, kráčeli modří trička od úspěchu k úspěchu, až si jejich postupu začali všimnout i za irskými břehy. Devatenáctého srpna navštívil O'Duffyho Terje Ballstrud, vůdce norského fašismu, a 15. prosince zastupovali představitelé Modrých triček Irsko na Mezinárodním fašistickém kongresu ve švýcarském Montreaux spolu se soudruhy z Itálie, Francie, Španělska, Portugalska, Rakouska, Belgie, Holandska, Dánska, Norska, Litvy, Řecka, Rumunska a Švýcarska. Manning píše, že O'Duffy "považoval své zvolení do pracovního výboru Mezinárodního fašistického kongresu za velkou poctu".

Modrá trička zakázána

S rostoucí prestiží doma i v zámorí se zdálo, že O'Duffy a jeho zástupci stoupenců jsou předurčení k dosažení nejvyšší moci v Irsku. Na venkovním shromáždění ve Westportu však hnutí modrých košil náhle skončilo. Jak vypráví Manning: *Pódium obklopil dvojitý policejní kordon a před policejními kasárnami stály dva nákladní vozy s vojenskou technikou. Další skupiny policistů odvracely všechny, kdo měli na sobě modrá trička. V O'Duffyho nepřítomnosti byl hlavním řečníkem Fitzgeraldenney a k pódiu se blížil v čele průvodu více než 60 jezdců (v modrých košilích). Shromáždění začalo a asi po půl hodině O'Duffy proklouzl na okraj davu, kde byl okamžitě obklíčen policií. Následovala potyčka, při níž byl zachráněn skupinou svých příznivců a vynesena po ramenou na pódium, kde začal mluvit. Ještě nedokončil první větu, když ho zatkl policejní komisař, který za ním*

vystoupil na pódium. O'Duffy byl obklopen velkým počtem policistů, kteří ho odvedli do policejních kasáren a ubytovali pod přísnou ostrahou. Schůze mezitím pokračovala ve scénách naprostého zmatku. Na nástupiště se snesla sprška lahví a kamenů a zbývající řečníky nebylo přes ohlušující hluk slyšet. Ještě před koncem shromáždění byli zatčeni dva významní O'Duffyho příznivci, kteří měli na sobě modré košile, a spolu se svým vůdcem byli umístěni do vazby."

Zásah policie ve Westportu byl vraždou svobody slova v Irsku. De Valerova kriminalizace Fine Gael se stala skutečností. Už jen být modrokošiláčem bylo protizákonné a každý, kdo se jakoukoli formou pokusil vyjádřit názor modrokošiláčů, byl zatčen. Pod tvrdou rukou této neúprosné tyranie byly vzaty do vazby doslova tisíce důstojníků a příznivců U.I.P., dokonce i sympatizantů, kteří nebyli s touto organizací spojeni. Ani obvinění proti těmto přívržencům nebyla zanedbatelná. Velitel Ned Cronin, O'Duffyho zástupce, byl obviněn ze vzpoury. Po měsících věznění byl shledán nevinným, ale byl znovu obviněn, tentokrát z "členství v ilegální organizaci". Soudce ho informoval, že pokud Cronin veřejně odsoudí modrá trička, všechna obvinění proti němu budou stažena. Velitel bez váhání zvolil trest odnětí svobody. O'Duffy byl zadržován na základě řady absurdních obvinění, z nichž žádné nedokázali prosadit ani ti nejmstivější prokurátoři. Po propuštění však zjistil, že strana Sjedenocené Irsko byla fakticky dekapitována, její vůdci stále sedí ve vězení a jejich právní status byl snížen na "členy zločinecké organizace", za spojení s níž hrozí vězení. Tyranie maskující se za demokracii se plně odhalila, ale hnutí již nemohlo přežít jako veřejný fenomén a jeho stoupenci odmítli následovat skutečné zločince z I.R.A. tím, že se stali podzemními teroristy.

"Jeli jsme do Španělska"

Příběh modrých triček mohl skončit zatčením ve Westportu, ale v červenci 1936 se s O'Duffym v Dublinu tajně setkal zástupce generála Francisca Franca. Franco chtěl vědět, zda by vůdce Fine Gael měl zájem o vytvoření kontingentu soudruhů pro boj s komunisty ve španělské občanské válce. O'Duffy se této příležitosti chopil. Vzepřel se vládě, veřejně požádal o podporu a založil Irskou dobrovolnickou brigádu. *Odezva, řekl, byla tak rychlá, velkorysá a spontánní, že ji mohu považovat za mandát k tomu, abychom pokračovali v organizaci brigády.* Během týdne měl k dispozici 5 000 mužů. Následující týden se připojilo dalších tisíc. Demokracie přesto váhala se zásahem, protože veřejné mínění v katolickém Irsku bylo tak drtivě nakloněno nacionalistické věci ve Španělsku, že i ten nejprotivnější politik v modrých košilích se bál O'Duffovo úsilí veřejně kritizovat.

Proto 21. září odplul do Španělska a brzy po příjezdu se setkal s generálem Molou, vrchním velitelem nacionalistických sil, a se samotným Francem, který byl spolu s irským vůdcem osobně svědkem osvobození Alcazaru, hrdinné pevnosti, která tak dlouho odolávala republikánskému obléhání. Takto inspirován se O'Duffy vrátil do Irska s osobním Frankovým ujištěním, že mu bude poskytnut výcvik, zásoby, uniformy, zbraně a loď, která jeho modré košile dopraví na španělská bojiště. Mezitím dublinská vláda přijala "zákon o zahraničním angažmá", který Irskou dobrovolnickou brigádu postavil mimo zákon. O'Duffy se nenechal odradit a pokračoval podle plánu, ale s dalšími obtížemi, které mu působila tajná práce. Demokratické úřady jeho úsilí sabotovaly, kdykoli to bylo možné, ale zmírnily jeho tlak, když se dozvěděly, že irští komunisté jsou verbováni do řad španělských republikánů; jestliže dovolily svým miláčkům marxistům odjet do Španělska, zatímco modrým košilím bránily odjet také, musely se jevit jako řadoví pokrytci. Jak řekl jeden z vládních politiků s kyselými hrozny: *Vláda se sotva bude odvolávat na zákon o zahraničních odvodech proti generálu O'Duffymu a jeho veselým mužům, protože si pravděpodobně uvědomuje, že Španělsko je pro našeho irského Dona Quijota tím nejvhodnějším místem. Španělská občanská válka by alespoň splnila nějaký užitečný účel, kdyby nám umožnila zbavit se některých našich divochů obou odrůd.*"

O'Duffy tak mohl úspěšně převést pouze 700 z více než 6 000 mužů, kteří se ucházeli o vstup do I.V.B. Po pouhém měsíčním výcviku ve španělské armádě byli posláni na frontu v Ciempozuelos, kde se zapojili do několikaměsíční kruté zákopové války, vystaveni jak nepřátelské palbě, tak drsným zimním podmínkám. Dne 13. března však dobrovolníci "přešli na druhou stranu" a přešli do ofenzívy, která marxisty přivedla do varu. Ztráty I.V.B. však byly také velké. Španělské tažení bylo posledním hurá modrých košil. Poté, co byli ve své vlastní zemi postaveni mimo zákon, vystřelili na rozloučenou na starého nepřítele a posvětili iberickou půdu krví irské sebeoběti. Jak napsal O'Duffy: *Naše malá jednotka nehrála, protože nemohla, ve španělské občanské válce příliš významnou roli, ale zajistili jsme zastoupení naší země v boji proti světovému komunismu. Byli jsme kritizováni, vysmíváni, pomlouváni, ale pravda, láska a spravedlnost zvítězí a čas ospravedlní naše pohnutky. Nehledáme žádnou chválu. Splnili jsme svou povinnost. Šli jsme do Španělska!"*

Poslední z modrých triček

Když se brigáda vrátila do vlasti, byla druhá světová válka otázkou několika měsíců a Irsko bylo oficiálně neutrální, takže potlačení modrých triček bylo o to snazší a účinnější. Jakákoli činnost ve prospěch hnutí nyní musela být nutně tajná. Třetího února 1939 kontaktoval O'Duffyho německý agent Oscar Pfaus, který chtěl v případě války se starým nepřítelem Irska, Velkou Británií, navázat kontakt s irskými elementy sympatizujícími s Třetí říší. O'Duffy se stal prostředníkem mezi Pfausem a několika málo skrytými nacionalisty, kteří v I.R.A. Tato jednání byla tak tajná, že se o jejich úspěchu či neúspěchu nedochovalo prakticky nic. Zvláštní stopa válečných německo-irských vztahů se však objevila v roce 1944, kdy britské námořní síly potopily ve středním Atlantiku ponorku. Mezi plovoucími troskami se nacházelo tělo důstojníka I.R.A.

V témže roce O'Duffyho zdraví selhalo a po celoživotní dynamické službě svému rodu 30. listopadu zemřel. Bylo mu 52 let. Přestože modrá trička jako organizace již téměř devět let neexistovala, jeho smrt byla pro irský lid strašlivým šokem. Pocity lidu byly tak široké a intenzivní, že se vláda cítila pod tlakem, aby mu poskytla poslední poctu v podobě státního pohřbu. A tak uprostřed rasově sebevražděné války za "záchranu světa před fašismem" prošly tisíce lidí kolem těla vůdce Modrých triček s pravou rukou vztyčenou v hitlerovském pozdravu jako poslední pocta Eoinu O'Duffymu. Irská ironie jeho pohřbu zapůsobila na staré spolubojovníky zesnulého generála jako nezadržitelná síla ideologie, za kterou ve třicátých letech bojovali.

Národní jednota a sociální harmonie, o kterou usilovali modré košile, byla Irsku upírána po celá desetiletí následující po jejich zániku. Posledních 50 let byli Irové svědky toho, jak se rozkol mezi severem a jihem stává stále větší ranou na boku jejich země. Z hrůzy, kterou se stal Belfast, se nad zemí stále valí moře krve. Strach a hluboké nepřátelství tvoří dědictví vyhnání modrých košil. Teroristé z I.R.A. dál zabíjejí a mrzačí, zatímco liberálně-konzervativní politici stále mluví a mluví. Mezitím si neocenitelný bílý lid zoufá nad budoucností svých dětí.

Přestože jsou modrá trička dávno pryč, rozhodně nejsou zapomenuta. Jejich krev a energie ovlivnily irskou krajinu a stejně hluboce i irské rasové vědomí. O'Duffy a jeho legie nejsou jen součástí historie národa; patří do širšího obrazu mezinárodního hnutí za obrodu bílého muže, které započal Adolf Hitler a které pokračuje až do dnešních hodin. Blíží se však doba, kdy jejich prapor zvednou z prachu minu-

losti opět nové ruce. Pak bude Irsko po dlouhých letech smrti opět žít. Přízraky historie se znovu zrodí a písně modrých košil budou.



NSDAP/AO je největší na světě Dodavatel národně socialistické propagandy!

Tištěná a online periodika v mnoha jazycích

Stovky knih v mnoha jazycích

Stovky webových stránek v mnoha jazycích

